

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΧΡΟΝΙΑ ΙΖ' (ΕΞΑΜΗΝΟ Β')

Σάββατο Ἀθήνα, 17 Ὀκτωβρίου 1920

ΑΡΙΘ. 706 (ΦΥΛ. 16)

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Α. Π. Τ. Ὁ θάνατος τοῦ παλληκαριοῦ.
Κ. Γ. ΚΑΡΥΩΤΑΚΗΣ: Εὐγένεια - Γυρισμός.
ΨΥΧΑΡΗΣ: Κοιτάζω.
ΙΟΥΛΙΑ ΠΕΡΣΑΚΗ: Ἑλληνας ἔργατης.
ΜΙΧ. ΘΕΡΒΑΝΤΗΣ — Κ. ΚΗΡΩΝΙΟΣ: Δὸν Κιχώτης
(συνέχεια).

Ο ΝΟΥΜΗΣ: Φαινόμενα καὶ πράγματα.

ΔΟΡΑ ΜΟΡΤΣΟΥ: Πόθος.

ΑΠΟ ΒΑΘΜΑΔΑ ΣΕ ΒΑΘΜΑΔΑ: Νεοελληνική φι-
λολογία. — Σένη φιλολογία. — Θεατρικά. — Ἡ
Κοινὴ γνώμη. — Χωρὶς γραμματόσημο.

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΠΑΛΛΗΚΑΡΙΟΥ

Ἔτσι τὸν κλάψαμε τὸν πεθαμένο βασιλιά,
κ' ἔτσι τὸν ἔκλαψε κι ὁ Ἑλληνικὸς λαός. Ὁ
θρόνος τοῦ Διγενῆ Ἀκρίτα ποὺ πάλαιψε μὲ
τὸ Χάροντα

στὰ μαρμαρένια ἁλώνια

Ξαναγύρισε ὀλοζώντανος στὴ λαϊκὴ φαντασία
τὶς μέρες ποὺ ὁ λεβεντονιὸς ἀγωνιζότανε παλ-
ληκαρίσια στὸ μοιραῖο κρεββάτι μὲ τὸν Ἀκα-
ταδάμαστο, κι ὅταν, τὸ θρυλικὸ πιά παλληκά-
ρι, παρὰδωσε τ' ἄρματα, ὁ λαὸς μὲ τέτιους στί-
χους θάκοιλούθησε τὸ ξόδι του:

Καβάλλα πάει ὁ Χάροντας
τὸ Διγενὴ στὸν Ἀδῆ.....

Μὰ δὲ στάθηκε μόνο στὴν ἀρρώστια καὶ
στὴν ἀγωνία παλληκάρι ὁ πεθαμένος βασιλιάς.
Στάθηκε καὶ στὴ ζωὴ του παλληκάρι κ' ἔκαμε
τὴ ζωὴ του ὑπόδειγμα ἠθικῆς καὶ τιμότητος.
Ἀγάπησε, καὶ δὲν ἔκρινε ντροπερνὰ τὴν ἀ-
γάπη του σὰν ἔγκλημα. Τὴν ἔβγαλε περήφανα
στὸ φῶς καὶ λεβέντικα τὴ διαλάλησε. Καὶ σὲ
περίστασι κρίσιμη, ποὺ ὁ τελευταῖος μαυρνιέ-
ρης νεόπλουτος, θὰ σοῦ ταμπούρωνε τὴν ἀτι-
μία καὶ τὴν ἀναντρεία του πίσω ἀπὸ τάχα «Κοι-
νωνικὴ θέση» κι ἀπὸ «ὑλικά συμφέροντα», αὐ-
τὸς τὰ περιφρόνησε ὅλα, καὶ καταγωγή καὶ πε-
ριουσία καὶ Θρόνο ἀκόμα, καὶ φέρθηκε σὰν τί-
μιος ἄντρας, — ἂ θέτε ἀκόμα, φέρθηκε βασι-
λικά.

Μπρὸς τὸ νιόσκαφτο τάφο ἑνὸς τέτιου ἀλη-
θινοῦ παλληκαριοῦ, ἡ δημοκρατικὴ ψυχὴ ναρ-
κώνεται γιὰ μιὰ στιγμὴ καὶ οἱ σοσιαλιστικὲς
ὁρμὲς εὐλαβητικὰ παραμερίζουν — γιὰτὶ ἕναν
τέτιο λεβέντη καὶ ἱπποτικώτατο βασιλιά ἀξίζει
νὰν τὸν συμπαθεῖ κανεὶς ζωντανὸ καὶ νὰ τὸν
κλαίει πεθαμένο....

Α. Π. Τ.

ΑΠΟ ΤΑ ΒΡΑΒΕΜΕΝΑ ΣΤΟ «ΦΙΛΗΔΕΛΦΕΙΟ»

ΕΥΓΕΝΕΙΑ

Κάνε τὸν πόνο σου ἄρπα.
Καὶ γίνε σὰν ἀηδὼν,
καὶ γίνε σὰ λουλούδι.
Πικροὶ κι ἂν εἶναι οἱ χρόνοι,
κάνε τὸν πόνο σου ἄρπα
καὶ πέ τρε τραγοῦδι.

Μὴ δέσεις τὴν πληγὴ σου,
παρὰ μὲ ροδοκλώνια.
Λάγνα σοῦ δίνω μύρα
— γιὰ μπάλαμο — κι ἀφιόνια.
Μὴ δέσεις τὴν πληγὴ σου,
καὶ τὸ αἷμα σου, πορφύρα.

Λέγε στοὺς θεοὺς «νὰ σούσω»,
καὶ κράτα τὸ ποτήρι.
Κλώσσα τὶς μέρες σου δντας
θὰ σοῦναι πανηγύρι.
Λέγε στοὺς θεοὺς «νὰ σούσω»,
καὶ λέγε το ἀγαπώντας.

ΓΥΡΙΣΜΟΣ

Στὸν ποιητὴ Μαλακῶση

Γέλιο ἱλασμοῦ, Σαρωνικέ, πάντα μεγάλε, ποὺ δρομεῖς
τοῦ πλοίου μας εὐλογία,
ὅμοια ἢ γαλήνη σου θαθεῖα κι ὅμοια θαθεῖα θάκοῦμε
ἐδῶ τὴν τρικυμία. (μεῖς)

Κάτου ἀπ' τὴν πάχνη ἀναρριγῶ, μὲ τοῦ κορμιοῦ της
νωχέλεια, περιστέρα (τὴν ὀργή
ἢ Ἀθῆνα, κ' ἡδονεύεται καὶ σὰ νυμφίον ἀκαρτερεῖ
τὸν ἥλιον ἀπὸ πέτρα.

ἔλναι, ποὺ αἰθρίασεν, ὁ οὐρανὸς χήτη τοῦ Πήγασου,
τοῦ Παρθενῶνα μοῖρα, (Ξανθὴ
ποτήρι καὶ ξανάστραφα τὸ κρέμει ὁ Δίας γιὰ νὰ χυθεῖ
τὸνειροφῶς πλημμύρα.

Ἄσωτο φτάνω ἐγὼ παιδί πάλι σὲ σᾶς νὰ λυγιστῶ
στὴν αἶρα σὰ λουλούδι,
χάμα, οὐρανὸ καὶ θάλασσα τῆς Ἀττικῆς, ποὺ σᾶς
τὰ πάντα, τὸ Τραγοῦδι. (χρωστῶ)

Κ. Γ. ΚΑΡΥΩΤΑΚΗΣ